

a že vymohl na Josefu P-ovi příliš značné částky. Podstata výroku je v tom, že odvolatel vymohl na Josefu P-ovi nedovoleným prostředkem plnění, na které neměl nárok. Byl-li odvolatel odpůrcem na cti uražen, byl oprávněn ho trestně stíhati nebo domáhati se na něm, by urážku odvolal, nebyl však oprávněn na něm žádati, by složil dobrovolnou pokutu a zaplatil útraty trestního řízení, které ještě ani nevznikly. Odvolatel nebyl však oprávněn ani, pokud byl jeho nárok odůvodněn, domáhati se vyhrůžkou, že jinak podá trestní oznámení u státního zástupce. Při pozastaveném výroku P-ově nešlo o zločin (snad zločin utrhání na cti podle § 209 tr. zák. křivým obviněním ze zločinu), nýbrž šlo jen o přestupek urážky na cti, k jehož stíhání není státní zástupce povolán. Hroze přes to oznámením u něho, mohl odvolatel míti jen úmysl, by vyhrůžkou odpůrce zastrašil, jakoby šlo o čin, jehož stíhání státním zástupcem nelze po trestním oznámení již skončiti smírem, a tím odpůrce přiměl k plněním, ke kterým vůbec nebo v žádané míře nebyl povinen. Že se vylíčený postup příčí vážnosti a cti advokátského stavu, netřeba blíže doličovati.

Odvolatel zneuznává podstatu odsuzujícího výroku pol. II. Ani tam nejde o rozsah plnění, které odvolatel na Josefu a Františce P-ových vymohl, nýbrž jde o postup, jak se to stalo. Závada, zlehčující stavovskou vážnost a čest, je v tom, že se odvolatel pustil do vyjednávání s odpůrci za zády a bez vědomí jejich právního zástupce, tedy si illoyálně počínal ke kolegovi, a že nad to tímto postupem k jejich újmě přivodil změnu soudního smíru, sjednaného za účasti stran a jejich právních zástupců, any útraty řízení o rušené držbě měly býti podle smíru stanoveny soudem, byly pak stanoveny menší částkou, a platební lhůta pro jejich splacení docházela později než odvolatel dne 16. ledna 1926 soukromě s odpůrci ujednal. Jest proto i po této stránce odsuzující výrok kárné rady odůvodněn. Posuzuje-li se věc s právního hlediska právě doličeného, jeví se návrhy odvolatelovy v podání z 12. prosince 1929 nepodstatné, takže je kárný senát právem pomínil.

Čís. 113 dis.

Poškození cti a vážnosti stavu, vyzval-li advokát dopisem klienta jiného advokáta, by neposlouchal rad lidí, kteří mu poctivě neradí, nýbrž by se domluvil přímo s odpůrcem, byla-li výzva způsobilou, by byla vztahována i na onoho advokáta, a porušení povinností povolání, nevyúčtoval-li advokát se stranou a zbytek deposita jí nevydal (§ 19 adv. ř., § 1009 a 1012 obč. zák.).

I kárné řízení advokátů jest ovládáno zásadou obžalovací.

Odsoudila-li kárná rada obviněného bez jeho souhlasu i pro kárný čin, na nějž návladní komory teprve při ústním jednání rozšířil obžalobu, překročila po případě nepřipustně meze vytčené odkazovacím usnesením jejímu rozhodování.

(Rozh. ze dne 25. června 1930, Ds I 12/29.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 6. května 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným kárnými přečiny poškození cti a vážnosti stavu a porušení povinností povolání, nevyhověl, pokud napadlo výroky o vině pro přečiny v odstavcích 1. a 2. kárného nálezu. Vyhověl však odvolání, pokud čelilo proti výroku o vině v odst. 3 kárného nálezu, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání, jehož se prý dopustil tím, že sepsal trhovou smlouvu ze dne 8. července 1921 jako důvěrník obou stran, převzal zastoupení jedné ze stran ve sporu o neplatnost této smlouvy proti straně druhé, zrušil napadený náleze v odst. 3 i ve výroku o trestu, a vyměřil obviněnému znova trest.

Důvody:

Odvolání se neshoduje se skutečným stavem věci a se skutkovým zjištěním napadeného kárného nálezu, pokud se snaží dolíčiti, že kárná rada vycházela z předpokladu, že Dr. K. zastupoval Karla B-e již v době jednání o trhovou smlouvu ze dne 8. července 1921, ano nic takového z nálezu nelze seznati. Odvolací kárný soud souhlasí se závěrem napadeného nálezu, že obviněný v době, kdy napsal dopis Karlu B-ovi, t. j. dne 19. listopadu 1921, věděl z dřívějších dopisů Dr. K-e ze dne 18. října 1921 a ze dne 9. listopadu 1921, že Karel B. svěřil zastupování ve věci s manžely Š-ovými Dr. Eduardu K-ovi, a jest přisvědčiti i jeho názoru, že si obviněný musel za tohoto stavu věci býti vědom, že výzva v dopisu Karlu B-ovi, by neposlouchal rad lidí, kteří mu poctivě neradí, nýbrž, by se domluvil přímo se Š-em, byla způsobitou, by byla vztažována i na Dr. K-e, najmě ve spojitosti s další výzvou, by se sám přímo domluvil s odpůrcem. Povinností obviněného jako advokáta bylo, by i v dopisování se stranami zachoval formu veskrze čestnou a vystříhal se výroků, jež by mohly budit dojem záludného napadání advokáta druhé strany neb otřásti důvěrou klienta k jeho zástupci, a nebylo ani třeba, by úmysl obviněného přímo směřoval k tomu, by zlehčil Dr. K-e u jeho klienta Karla B-e. Proto i odvolací kárný soud shledává v dolíčeném jednání obviněného skutkovou povahu přečinu poškození cti a vážnosti stavu.

Odvolací vývody proti odsuzujícímu výroku nálezu odst. 2 vycházejí z předpokladu, že 3.200 Kč, které obviněný zaslal zástupci manželů B-ových, Dr. Eduardu K-ovi, byly ze zálohy (deposita) B-ových u něho uložené. Než tento předpoklad je v přímém rozporu se správnými skutkovými zjištěními nálezu, čerpanými jednak z vyjádření Dr. K-e, jednak z písemného prohlášení obviněného ze dne 28. května 1922, jehož pravost ani nepopřel a jenž byl i právním důvodem, kterým se obviněný zavázal zaplatiti Dr. K-ovi v zastoupení manželů Š-ových 3.200 Kč. Podle vyjádření Dr. K-e byla tato částka obviněným zaplácena ve smyslu tohoto ujednání, nepotvrdil však, že s obviněným ujednal, že mu týž z ochoty zaplatí místo zbytku deposita B-ových 2.500 Kč větší částku

3.200 Kč, prohlásiv toto tvrzení obviněného za mylné. Napadený nález ocenil tyto průvody bezvadně a, an ani odvolací kárný soud nemá pochybnosti o jejich věrohodnosti, byla jimi vyvrácena obhajoba obviněného, že zbytek deposita manželů B-ových v částce 2.500 Kč vydal Dr. K-ovi a že proto neměl ani příčiny s nimi sčítovati. Neprovedl-li však obviněný řádné vyúčtování se stranou a zbytek deposita jí nevydal, jednal proti povinnostem svého povolání, plynoucím z ustanovení § 19 adv. ř. a §§ 1009 a 1012 obč. zák. a jeho prohřešení zakládá skutkovou povahu přečinu porušení povinností povolání. Při tom jest lhostejno, zda obviněný jest majetným a zda by mohl 2.500 Kč kdykoli zaplatiti, a netřeba se vývody o této otázce ani zabývati.

Odvolání obviněného jest důvodné, pokud napadá výrok kárného nálezu o vině v odstavci 3. V odkazovacím usnesení ze dne 25. dubna 1929 nebylo tento čin obviněného obsažen a nebylo o něm ani později odkazovací usnesení vydáno. Z ustanovení §§ 29 a 39 kár. statutu plyne, že i kárné řízení advokátů jest ovládáno zásadou obžalovací, a podle § 29 odst. 3 kár. stat. musí obviněný býti o odkazovacím usnesení kárné rady řádně vyrozuměn, což se však v souzeném případě nestalo, nýbrž návladní komory teprve při ústním jednání rozšířil obžalobu na obviněného i pro kárný přečin v nálezu v odst. 3 uvedený, o němž ani zvláštní usnesení, rozšíření obžaloby připouštějící, prohlášeno nebylo a přes to byl obviněný uznán vinným i tímto přečinem. Odsoudila-li však kárná rada obviněného (jenž při ústním líčení nebyl přítomen) bez jeho souhlasu pro tento kárný čin, překročila nepřípustně meze vytčené odkazovacím usnesením jejímu rozhodování. Bylo proto důvodnému odvolání v tomto směru vyhověti a obviněného z přečinu porušení povinností povolání zprostiti.

Čís. 114 dis.

Vážnost stavu může ohroziti i soustavné (vědomé) neplacení dluhů (daní) advokátem.

Nedodržování usnesení valné hromady advokátní komory o 7hodinné pracovní době personálu a o pracovním klidu o svátcích jest nejen jednáním proti povinnostem povolání, nýbrž i přečinem proti cti a vážnosti stavu.

(Rozh. ze dne 25. června 1930, Ds I 6/30.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 16. prosince 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem proti cti a vážnosti stavu a porušení povinností povolání.

D ů v o d y:

Řízení kárné není neúplné proto, že si kárná rada nevyžádala spisy berní správy, týkající se odvolatele a jiných p-ských advokátů. Odvo-